

LORD, CĂȚELUL SALVATOR

Lord este un cățel bătrân și înțelept. Stăpânul lui fusese Andrei, un pompier curajos. Andrei însă se îmbolnăvise și fusese nevoit să se mute la sora sa în alt oraș. Andrei ar fi vrut să-l ia pe Lord cu el, dar sora sa nu prea iubea animalele de casă așa că a fost nevoit să-l abandoneze.

Lord plânsese câteva zile, dar, apoi, hotărâse vitejește să-și trăiască zilele pe care le mai avea fără să se smiorcăie ca orice puiandru cu lapte la gură. Trecuse prin atâtea încercări în viața lui că era mai mare rușinea să plângă acum, la bătrânețe.

Se aciuse lângă o ladă de gunoi și se împrietenise cu două muște și un soarece, Ratzi, care mai trecea pe acolo din când în când să caute de mâncare.

Dar mai avea un prieten. Cel mai bun. În fiecare zi, venind de la școală, trecea pe acolo Alex, un băiețel șaten și cu pistrui. Alex iubea foarte mult animalele și cel mai tare îi plăcea de Lord pe care îl și hrănea, de altfel, din propriul lui pachet. L-ar fi luat acasă, dar nu-i dădeau voie părinții.

Ce să-i faci! Asta-i viața! Adesea Lord îl conducea pe Alex până

acasă și îl lăsa la poartă.

Așa a făcut și în ziua despre care vreau să vă povestesc.

În ziua aceea, o joi să fi fost, Alex terminase orele pe la prânz și se îndrepta spre casă în pas vioi. Reușise să șterpească din frigider o bucată de friptură și abia aștepta să i-o dea lui Lord.

Cățelul l-a zărit de departe și a alergat spre el, lătrând de bucurie.

-Alex, Alex, ce bine-mi pare! Ce mi-ai adus, piciule? părea să latre Lord.

Apoi sări de două-trei ori peste tomberon, spre marea plăcere a băiețelului. Lord hăpăi friptura și apoi porni cuminte spre casa lui Alex.

Era o casă cu două etaje, frumoasă și încăpătoare.

Acolo mai locuiau și bunica băiatului și cele două surori mai mari.

-Hai, intră, că nu este nimeni acasă.

Lord nu îndrăznea. Nu voia ca Alex să aibă probleme din cauza lui.

-Haide odată. Nu auzi că o să petrecem toată ziua împreună?

Sunt singur acasă.

-Ei, fie ce-o fi, își spuse Lord în sinea lui și intră în casă.

Se așeză pe covorașul de pe hol, iar Alex se duse în camera lui, să se schimbe.

Lord tocmai se gândea să tragă un pui de somn, când simți că ceva nu era în regulă.

Îl durea capul, îl lua cu amețeală. Parcă avea o neliniște.

-De ce? De ce mă simt așa? se întrebă Lord, scheunând și plimbându-se dintr-o dată nervos. Ce se întâmplă cu mine? Cred că este de la friptură.

Dar parcă nu...

-Lord, stai locului. De ce te agiți, bătrâne? Ce se întâmplă?

-Nu știu, chiar nu știu, scheună Lord, alergând dintr-un loc într-altul.

Deodată, lampa începu să se clatine și casa să se miște.

-Ce-i asta? Ce se întâmplă? țipă speriat Alex.

-Cutremur! Cutremur! Am mai văzut asta o dată, demult... lătră Lord.

Dar, din nefericire, Alex nu înțelegea limba câinească.

-Stai în genunchi ca mine și ține mâinile peste bot, pardon, peste ochi. Așa, așa cum fac eu.

Și Lord se ghemui lângă un perete, cu labele peste bot.

Vai, dar Alex rămăsese înțepenit în mijlocul casei. Lampa și multe alte obiecte se mișcau amenințător în toate părțile.

Aducându-și aminte tot ce învățase în tinerețe lângă Andrei, Lord

se repezi la Alex, îl apucă de haine și îl trânti la pământ exact în momentul în care geamurile și lampa se sparseră în mici fărâme.

Lord se aruncă peste băiețel, acoperindu-i trupul.

Dacă n-ar fi făcut-o, mii de așchii de sticlă s-ar fi înfipt în băiat. Toată casa scârțâia din toate măruntaiele.

Apoi, încet-încet, mișcarea se potoli. Totul revenea la normal.

Totul în afară de fâsâitul acesta. Ce era? Lord alergă prin casă și ajunse la bucătărie.

Furtunul de gaz se rupsesse. Lătră tare până când Alex veni să vadă ce se întâmplă.

-Vai, se scurge gazul. Ce mă fac? Ce mă fac? întrebă Alex, agitat. Lord sări

spre fereastră și arătă geamul.

O făcu de două-trei ori pentru ca băiatul să înțeleagă.

-Da, ai dreptate. Să deschidem geamul. Lord alergă apoi la telefon, lătrând.

Apucă receptorul de fir și trase de telefon. Alex veni în fugă.

-Da, deșteptule, așa-i! Să dăm telefon la pompieri.

Alex anunță pompierii care veniră imediat, împreună cu cei de la compania de gaze și reparară furtunul. Sosiră repede și părinții lui Alex care aflară cu mirare cum Lord, câțelul vagabond de la capătul străzii, tocmai salvase viața băiețelului lor.

Toată lumea era fericită și toți îl lăudau pe Lord.

Cred că știți unde-l găsiți acum pe Lord. La tomberonul de gunoi? Nici vorbă! Stă pe cea mai moale pernă din casa noului său stăpân, Alex. Iar la gât, de zgardă, are agățată o medalie dată de Cercul „Prietenii Pompierilor”. Pe ea scrie așa: „Lord, câine salvator”.

